

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **MAFRA, a.s., IČ: 453 13 351**, se sídlem Praha 5, Karla Engliše 519/11, zastoupen JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem v Praze 2, Vinohradská 37, **za účasti:** Mladá fronta a.s., IČ: 492 40 315, se sídlem Praha 4, Mezi Vodami 1952/9, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2012, č. j. O-197623/D60764/2011/ÚPV,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 7. 6. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2012, č. j. O-197623/D60764/2011/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 9. 2011 o zamítnutí návrhu na zrušení kombinované ochranné známky č. 266094 ve znění „mf plus, MLADÁ FRONTA, TÝDENÍK PRO LIDI S NÁZOREM“, jejímž majitelem je společnost přihlašovatelem je společnost Mladá fronta a.s., IČ: 492 40 315, se sídlem Praha 4, Mezi Vodami 1952/9.

Napadená kombinovaná ochranná známka č. 266094 ve znění „mf plus, MLADÁ FRONTA, TÝDENÍK PRO LIDI S NÁZOREM“, byla přihlášena dne 4. 11. 2003 a zapsána dne 29. 9. 2004 pro služby zařazené do třídy 9: nosiče informací, zejména se záznamem obrazu a zvuku, data, databáze a jiné informační produkty na magnetických nosičích a v elektronických, datových, informačních a telekomunikačních sítích, multimediální aplikace, zejména elektronické časopisy, elektronická periodika a knihy v elektronické podobě, software pro počítače; do třídy 16: tiskoviny všeho druhu, periodický a neperiodický tisk, zejména časopisy, noviny, knihy, prospekty, plakáty, fotografie, pohlednice, dopisnice, dopisní papíry, kalendáře, knihařské výrobky, propagační materiál a předmět z papíru, zejména letáky, brožury, obtisky, obalový materiál z papíru a plastických hmot ve třídě 16, tiskařské typy a štočky, ozdobné a propagační předměty z papíru; do třídy 35: reklamní, inzertní a propagační činnost, informační servis a poradenské služby v obchodě, pořádání reklamních a obchodních vystav a předváděcích akcí zboží a služeb ve třídě 35, včetně distribuce zboží k reklamním účelům, zprostředkovatelské služby v oblasti obchodu, obchodní služby v oboru polygrafie, průzkum trhu a marketing, obchodní zastoupení tuzemských a zahraničních firem, rozmnožovací služby; do třídy 41: nakladatelská a vydavatelská činnost v oboru zábavních, odborných, zpravodajských a vzdělávacích tiskovin, publikací, zpráv a informací, zvukových, textových a audiovizuálních nosičů, včetně multimediálních aplikací, produkční a agenturní činnost v oblasti zábavy, kultury a výchovy, pořádání zábavních soutěží, zájmových klubů a společenských akcí, pořádání společenských módních přehlídek, informační, konzultační, obstaratele a zprostředkovatelské služby v oboru nakladatelské a vydavatelské činnosti a produkční a agenturní činnosti v oblasti zábavy, kultury a výchovy podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Společnost MAFRA, a.s. podala návrh na zrušení obou napadených ochranných známek podle § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů.

Navrhovatel svůj návrh na zrušení napadených ochranných známek doplnil rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. května 2010, č. j. 3 Cmo 437/2008-932, vydaném v řízení na ochranu proti nekalé soutěži, v němž vystupoval jako žalující a majitel napadených ochranných známek společnost Mladá fronta a.s., jako strana žalovaná. Podle výroku tohoto rozsudku je žalovaný povinen zdržet se ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku užívání slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ v názvu i zkráceném názvu žalovaným vydávaného periodika, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, nehledě na formu grafického vyjádření.

Návrh na zrušení napadené ochranné známky byl podán v zachované lhůtě šesti měsíců a časová podmínka stanovená v § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách tak byla splněna.

Podmínkou k úspěšnému uplatnění návrhu podaného podle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách je, aby v rozhodnutí soudu bylo konstatováno, že užití napadené ochranné známky je nedovoleným soutěžním jednáním. Správní orgán prvního stupně tomuto závěru nepřisvědčil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že výrokem namítaného soudního

rozhodnutí je majiteli napadené ochranné známky uloženo, aby se zdržel užívání označení „Mladá fronta“ a/nebo zkratky „MF“ v názvu konkrétního týdeníku. Závěry uvedené v odůvodnění soudního rozhodnutí je proto možné vztáhnout rovněž pouze ke konkrétní tiskovině a z předmětného rozhodnutí nelze dovodit, že by užití napadených ochranných známek bylo obecně pro zapsané výrobky a služby nedovoleným soutěžním jednáním. Výrok namítaného rozhodnutí soudu na napadené ochranné známky nedopadá, a proto není právním důvodem pro jejich zrušení.

Žalovaný správní orgán v rozhodnutí o rozkladu uvedl, že správní orgán sice není nadán pravomocí rozhodnout, zda napadená ochranná známka byla užívána v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, nicméně je povinen zkoumat, zda takový závěr je v předloženém soudním rozhodnutí obsažen či nikoli. Aby mohlo být návrhu na zrušení vyhověno, musí být v rozhodnutí soudu konstatováno, že užívání napadené ochranné známky vykazuje znaky nekalé soutěže. Nelze přitom omezit pozornost výlučně na přítomnost doslovného znění této fráze, neboť takové hodnocení by bylo ryze formalistické a neodpovídalo by věcné materii rozhodného ustanovení zákona. Z obsahu rozhodnutí soudu tedy musí být patrné, o kterou ochrannou známku se jedná, jaký způsob užívání byl napaden a zda je takové užití v rozporu s pravidly hospodářské soutěže. Výrokem předloženého rozsudku je žalovanému majiteli napadených ochranných známek uloženo zdržet se užívání označení „Mladá fronta“, popř. zkratky „MF“, v názvu periodika MLADÁ FRONTA PLUS, popř. MF MLADÁ FRONTA PLUS, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, nehledě na formu grafického zpracování. Z uvedeného je zřejmé, že povinnost uložená soudem se vztahuje k užívání jmenovaných označení výhradně ve vztahu ke konkrétní tiskovině. Odůvodnění namítaného rozsudku pak lze vztáhnout pouze k jeho výroku, neboť s ním tvoří nedílný celek, a nikoli ho vykládat obecně a vztahovat na další případy, které nebyly předmětem sporu. Takový výklad by byl neopodstatněně extenzivní a nemá oporu v zákoně. Odůvodnění namítaného rozsudku se tedy vztahuje pouze k tiskovině identifikované ve výroku. Soud přitom dospěl k závěru, že žalovaný vytýkaným jednáním jednal v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť tím využil pro sebe známost označení „Mladá fronta“ u veřejnosti jako názvu deníku, a přisvojil si tak soutěžní výkony jiného, po léta budovanou známost a proslulost deníku a žalobce, vlastnosti, jež mu veřejnost všeobecně přisuzuje. Jednal tak proti zásadám, které se obecně v jednání, jež souvisí s účastí v hospodářské soutěži, předpokládají, přičemž právě zachování a ochrana korektnosti a „fair“ jednání je cílem a smyslem práva proti nekalé soutěži. K tomu soud doplnil, že výkon formálního práva známkového se nesmí přičít zásadě hmotného práva vyjádřené v § 44 odst. 1 ObchZ. Jinak řečeno, i užití zapsané ochranné známky může být jednáním proti dobrým mravům soutěže a tedy jednáním nekalým, proti kterému má druhá strana právo se bránit a soud je povinen její dotčené právo chránit.

Z odůvodnění namítaného rozsudku soudu lze jednoznačně seznat, že žalovaný majitel napadených ochranných známek se dopustil nekalého jednání v hospodářské soutěži tím, že na trh uvedl periodikum, jež v názvu obsahuje slovní spojení „Mladá fronta“, popř. jeho zkratku „MF“, a to bez ohledu na jeho grafické zpracování. Ve výroku soudního rozhodnutí je dotčené periodikum specifikováno číslem, pod kterým je evidováno Ministerstvem kultury ČR. Z evidence lze vyčíst, že předmětné periodikum bylo vydáváno s týdenní periodicitou pod názvem „MLADÁ FRONTA PLUS“ a ode dne 2. 9. 2010 bylo jeho vydávání přerušeno.

Vzhledem k tomu, že výrok soudu se vztahuje výlučně k užívání jmenovaných označení při vydávání periodika pod názvem „MLADÁ FRONTA PLUS“, nelze závěry soudu vykládat extenzivně v tom smyslu, že by užívání jakékoli ochranné známky obsahující

slovní prvky „Mladá fronta“ či „MF“ pro periodika bylo v rozporu s pravidly hospodářské soutěže. Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že mnohé z takových známek požívají práva přednosti sahající řadu let zpátky, než bylo zahájeno vydávání jmenovaného týdeníku v roce 2003.

K tvrzení navrhovatele, že s ohledem na § 80 občanského soudního řádu se v dané věci nemohl domáhat určovacího výroku, nýbrž mohl žalovat výhradně na plnění, a to natolik konkrétního, aby splnil povinnost tvrzení a unesl důkazní břemeno, žalovaný uvedl, že sice není oprávněn hodnotit postup navrhovatele, jímž se domáhá rozhodnutí soudu, jež je vyžadováno podle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách, neboť takové jednání je plně v rukou navrhovatele, nicméně se shora uvedeným tvrzením si dovolí polemizovat. Obecně sice platí doktrína o nepřipustnosti určovacích žalob v situacích, kdy lze žalovat na plnění, avšak i v případě, že lze žalovat na splnění povinnosti, připouští soudní praxe, že může být naléhavý právní zájem na určení dán a v takovém případě je možné domáhat se jak výroku na splnění povinnosti, tak i výroku o určení právního vztahu.

Žalovaný správní orgán se postupně vypořádal i s dalšími rozkladovými námitkami a z uvedených důvodů dospěl k závěru, že namítaný rozsudek Vrchního soudu v Praze nedopadá na užívání napadených ochranných známek, a tudíž nebyl shledán důvod pro jejich zrušení podle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že napadené rozhodnutí je založeno na neúplném zjištění skutkového stavu, na neúplném a nesprávném právním posouzení, vybočuje z mezí volného správního uvážení, je v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí žalovaného, a tudíž nezákonné a pro nedostatek důvodů též nepřezkoumatelné.

Za základní pochybení žalovaného považoval žalobce nesprávnou aplikaci ustanovení § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách.

Žalobce namítal, že při rozhodování žalovaný se neřídil zásadami obsaženými v citovaném ustanovení a v § 40 a násl. ObchZ a dopustil se moderace soudního rozhodnutí způsobem, který mu nepřísluší. V předmětném zákonném ustanovení se totiž jedná o tzv. „technický výmaz“. Žalovaný zde nepřezkoumává rozhodnutí soudu a ani je není oprávněn vykládat tím způsobem, co má, mělo nebo nemělo zamýšlet a dokonce snad, jaké by mělo nebo mohlo mít pro majitele ochranné známky důsledky. Žalovaný v zákonem vymezeném rámci může/musí zkoumat toliko to, zda ve výroku vyznačené označení představuje ochrannou známku, jejíž zrušení se požaduje, a zda z odůvodnění vyplývá, že užití takového označení je nedovoleným soutěžním jednáním ve vztahu k chráněným výrobkům nebo službám.

Žalobce namítal, že žalovaný místo posouzení dvou obligatorních podmínek pro aplikaci § 31 odst. 3 zákona o ochranných známkách postupoval ve věci zcela nepřipustně výkladem soudního rozhodnutí způsobem, k němuž není oprávněn. Soudní výrok vyložil tak, že „*povinnost uložená soudem se vztahuje k užívání jmenovaných označení výhradně ve vztahu ke konkrétní tiskovině*“, která je ve výroku specifikována. Soudní rozhodnutí pak nelze vykládat extenzivně v tom směru, že užívání jakékoliv ochranné známky obsahující slovní prvky „Mladá fronta“ či MF pro periodika, bylo v rozporu s pravidly hospodářské soutěže.

Uvedeným závěrem se žalovaný především dopustil hodnocení soudního výroku v otázce, o níž mu nepřísluší rozhodovat.

Žalobce namítal, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jím uplatněným rozkladovým důvodem, že každý soudní výrok ze žaloby na porušení práva, tj. žaloby na plnění, vychází z konkrétního skutku, v daném případě pak ze závadného užití konkrétního označení v hospodářské soutěži. Soudní výrok v žalobách na plnění se může týkat toliko konkrétního projevu závadného jednání. Závěr žalovaného, že soudní výrok se vztahuje právě jen na konkrétní závadné užití, by fakticky znamenal, že ustanovení § 31 odst. 2 a odst. 3 zákona o ochranných známkách budou v praxi nerealizovatelná, neboť každé takové nekalosoutěžní jednání lze vztáhnout jen k jeho konkrétnímu projevu. To jistě nebyl úmysl zákonodárce a sám žalovaný ve své praxi v jiném případě postupoval opačně.

Citované ustanovení zákona o ochranných známkách má zajistit, aby se výkon formálních práv nepřičil zásadám práva hmotného, vytčeným v § 44 ObchZ, jak sám žalovaný uvádí. Předmětné ustanovení tak nepochybně musí mít i sankční povahu. Užije-li soutěžitel označení, které tvoří ochrannou známku, způsobem zákonem reprobovaným, musí nést následky takového svého jednání, a to bez ohledu na to, zda ochranná známka, jejíž zrušení se požaduje, je „*zapsána s právem přednosti stojící řadu let zpátky, než bylo zahájeno vydávání jmenovaného týdeníku v roce 2003*“. Soutěžitel (majitel napadených ochranných známek) musel jako osoba znalá relevantního trhu být minimálně srozuměn s tím, že užívá nekale označení, které tvoří jeho ochrannou známku pro relevantní výrobky v hospodářské soutěži, což nalézací soud jednoznačně dovodil, a rovněž tak musel být srozuměn s tím, že takové jednání může pro něj mít následky předvídané zákonem. Nadto z namítaného rozsudku soudu jednoznačně vyplývá, že se proti žalobě v pořadu práva bránil právě poukazem na to, že předmětné označení má chráněno rovněž řadou ochranných známek se staršími právy oproti známkám žalobce. Za těchto okolností je návrh na zrušení ochranné známky, která spadá do rozsahu výroku nalézacího soudu, zcela důvodný i z hlediska sankční povahy předmětného zákonného ustanovení, neboť napadená ochranná známka fakticky sloužila k útoku na žalobce.

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu i se základní zásadou ovládající správní řízení, a to se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný si musel být vědom, že v předešlém případě aplikace § 31 odst. 1 zákona o ochranných známkách postupoval na základě stejných skutkových a právních okolností zcela odlišně. Dne 1. 7. 2004 rozhodl ve věci sp. zn. 0-93965 tak, že napadenou ochrannou známku č. 183 175 Blastrak MORAVA dle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách zrušil. Žalobce při nahlédnutí do spisu vztahujícího se k tomuto případu zjistil, že návrhové předložil k návrhu pravomocné rozhodnutí Krajského obchodního soudu v Brně z 27. ledna 2000 č. j. 11 CmS 245/96-104. Výrok II tohoto rozsudku zní: „*Žalovaný je povinen do 30 dnů od doručení tohoto rozsudku zdržet se označování svého zboží slovem „BLASTRAK“ nebo slovem s ním zaměnitelným a to jak na tomto zboží, tak i na obalech a všech souvisejících reklamních a jiných materiálech*“. Z toho se podává, že se jedná o výrok na plnění, výrok neobsahující konkrétní ochrannou známku, nýbrž zavazující žalovaného zdržet se užívání označení. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že majitel napadené ochranné známky jednal nekalosoutěžně, a to na základě zcela konkrétních pozitivně vylíčených skutkových dějů. Rozsudek Krajského obchodního soudu potvrdil v této části posléze Vrchní soud v Olomouci dne 19. září 2002 pod č. j. 4 Cmo 744/2000-152. Žalobce na základě těchto zjištění koncipoval nynější návrh na zrušení napadených ochranných známek shodně jako návrhové v předchozí věci. Žalovaný z tohoto hlediska pochybil dvakrát – za prvé nyní

rozhodl na základě shodných, resp. obdobných soudních rozhodnutí o návrhu zcela opačně, a za druhé svůj odlišný postup v analogické věci nezdůvodnil a odlišné rozhodnutí nevysvětlil.

Žalobce namítal, že úvahy žalovaného jsou neúplné, nesprávné a vybočují z mezí volného správního uvážení daných zákonnou úpravou obsaženou v § 31 odst. 2 a 3 zákona o ochranných známkách. Napadené rozhodnutí tak je zjevně nezákonné a v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Totéž platí i pro prvostupňové rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 9. 7. 2012 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Shodně uvedl, že v napadeném rozhodnutí převažuje názor, že reprobovaným užitím je dle názoru Vrchního soudu v Praze užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ v názvu periodika a nikoli užití stejných výrazů v ochranné známce. V namítaném rozsudku Vrchního soudu v Praze se výslovně uvádí: *„Pro úplnost považuje odvolací soud za nutné uvést, že nejde v tomto řízení o omezení žalovaného (rozuměj a.s. Mladá fronta) v jeho právu užívat obchodní firmu a ochranné známky - není to nijak nutné, aby právě název tiskoviny žalovaného obsahoval slova Mladá fronta či jejich zkratku mf, žalovaný po celá léta po roce 1990 také tak (přes znění své obchodní firmy a zapsané ochranné známky) nečinil.“* Z uvedeného citátu je zřejmé, že Vrchní soud v Praze nepovažuje každou ochrannou známku obsahující slovní spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratku „MF“ za jednání nekalé soutěže, ale že za nekalosoutěžní jednání pokládá užívání označení periodika „MLADÁ FRONTA PLUS“, případně „MF MLADÁ FRONTA PLUS“, tj. periodika registrovaného pod č. E 14837. S ohledem na okolnost, že z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 nevyplývá zřejmým způsobem, že by užívání napadené ochranné známky bylo nedovoleným soutěžním jednáním. Podmínky pro zrušení napadené ochranné známky ve smyslu § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách nebyly splněny.

K žalobní námitce porušení zásady legitimního očekávání, které žalobce odvíjí od předchozího rozhodnutí Úřadu týkajícího se ochranné známky Blastrak MORAVA, žalovaný uvedl, že toto žalobní tvrzení je novum, které ve správním řízení uplatněno nebylo. Z tohoto důvodu nebyla v napadeném rozhodnutí ani odůvodněna neshoda v řešení obou případů. Nejednalo se o skutkově shodné nebo podobné případy. Zatímco v případě ochranné známky Blastrak MORAVA Vrchní soud v Olomouci konstatoval, že souhlasí se závěry soudu prvního stupně, že žalovaný tím, že si zvolil obchodní jméno BLASTRAK MORAVA, toto označení si nechal zaregistrovat jako obchodní známku a pojem BLASTRAK uvádí na svých reklamních materiálech a internetových stránkách jako označení služby, kterou poskytuje, popř. označení výrobku, který nabízí slovy BLASTRAK - The Mobile, Shot Blast Machine, se dopustil nekalé soutěže, tj. výrok soudu se týkal přesně určené ochranné známky, v nyní projednávaném případě Vrchní soud v Praze konstatoval, že za nekalosoutěžní jednání pokládá užívání označení periodika registrovaného pod č. E 14837, tj. „MLADÁ FRONTA PLUS“, případně „MF MLADÁ FRONTA PLUS“, a jeho výrok se netýkal napadené ochranné známky.

Osoba zúčastněná ve svém vyjádření ze dne 21. 8. 2013 navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že ochranná známka Blastrak MORAVA byla podle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách zrušena v návaznosti na pravomocný rozsudek Vrchního soudu v Olomouci č. j. 4 Cmo 744/2000-152, v němž bylo konstatováno, že užíváním ochranné známky Blastrak MORAVA se žalovaná společnost dopustila nekalosoutěžního jednání, a byla jí proto soudem

uložena povinnost zdržet se označování svého zboží slovem „BLASTRAK" nebo označením s ním zaměnitelným. Žalobce ovšem nesprávně dovozuje, že z tohoto soudního rozhodnutí vyplývají stejné právní důsledky jako z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932, na kterém je založen žalobcův návrh na zrušení napadené ochranné známky. Zásadní rozdíl mezi oběma soudními rozhodnutími je přitom zcela zjevný porovnáním jejich výroků. Rozhodnutí ve věci Blastrak totiž žalovanému ukládá povinnost zdržet se jakéhokoli užívání tohoto označení, včetně označení s ním zaměnitelných. Jde tedy o všeobecnou povinnost zákazu užívání předmětného označení. V takovém případě je jen logické, že žalovaný vyhověl návrhu na výmaz ochranné známky tvořené takovým označením z rejstříku ochranných známek, jelikož zápis a existence ochranné známky, jejíž užívání bylo soudně zakázáno, postrádá jakýkoli smysl. Z příslušného soudního rozhodnutí lze kromě toho v podstatě dovodit, že už samotná registrace označení „Blastrak" jako ochranné známky byla soudem považována za první krok směřující k nekalosoutěžnímu jednání. Nic podobného ovšem nelze říci o projednávaném případě, kde osoba zúčastněná na řízení vlastní prioritní práva k označení „Mladá fronta", resp. „MF". Kromě toho je označení „Mladá fronta" součástí firmy osoby zúčastněné na řízení, a to již od roku 1993. Užívání označení „Mladá fronta" pro vydávání periodických publikací je s osobou zúčastněnou na řízení spojeno již téměř 70 let, neboť ta je právním nástupcem Vydavatelství a nakladatelství Mladá fronta, které pod uvedeným názvem „Mladá fronta" vydávalo periodika již od roku 1945. Paušální zákaz užívání označení „Mladá fronta" by tedy ve svém důsledku znamenal rovněž zákaz užívání firmy osoby zúčastněné na řízení zapsané v Obchodním rejstříku. Z namítaného rozsudku Vrchního soudu v Praze ani při nejextenzivnějším výkladu nelze takový úmysl zákazu užívání firmy osoby zúčastněné na řízení dovodit. Soud ve výroku toliko uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost zdržet se užívání slovního spojení "MLADÁ FRONTA" a/nebo zkratky "MF" v názvu i ve zkráceném názvu jí vydávaného periodika, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, nehledě na formu grafického vyjádření. Ze znění výroku soudu je na první pohled zřejmé, že zákaz užívání uvedeného označení směřuje ke konkrétnímu, detailně specifikovanému periodiku, neboť právě a pouze ve vztahu k němu bylo soudem shledáno, že se žalovaný dopustil nekalosoutěžního jednání. Pro odstranění veškerých pochybností o správnosti tohoto závěru soud v odůvodnění rozsudku na str. 8 (druhý odstavec) uvedl: *„Pro úplnost považuje odvolací soud za nutné uvést, že nejde v tomto řízení o omezení žalovaného v jeho právu užívat obchodní firmu (Mladá fronta a.s.) a ochranné známky; není nijak nutné, aby název tiskoviny žalovaného obsahoval slova Mladá fronta či jejich zkratku mf [...].“* Kdyby měl soud v úmyslu zakázat osobě zúčastněné na řízení jakékoli užívání označení „Mladá fronta", resp. „MF", zcela určitě by v tom smyslu jednoznačně a jasně formuloval výrok svého rozhodnutí. Nelze proto než konstatovat, že žalovaný jednoduchou logickou úvahou dospěl k jedinému možnému závěru, a sice že namítaný rozsudek Vrchní soudu v Praze neukládá osobě zúčastněné na řízení paušální a absolutní zákaz užívání označení „Mladá fronta".

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 3. 11. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích. Žalobce připustil, že ochranná známka č. 174 995 byla sice dne 2. 8. 2013 překvapivě prohlášena rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví za neplatnou, nicméně toto rozhodnutí bylo u Městského soudu v Praze napadeno žalobou, o níž je vedeno řízení pod sp. zn. 9 A 164/2013. Nadále zůstává v platnosti ochranná známka č. 174 996, která je v podstatě shodná s ochrannou známkou č. 174 995.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách v řízení zahájeném na návrh podaný do 6 měsíců od právní moci soudního rozhodnutí, podle něhož je užití ochranné známky nedovoleným soutěžním jednáním, Úřad tuto ochrannou známku zruší. Lhůtu k podání návrhu na zrušení nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle § 31 odst. 3 zákona o ochranných známkách je-li důvod zrušení pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka zapsána, Úřad ochrannou známku zruší v rozsahu těchto výrobků nebo služeb.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. ledna 2011, sp. zn. 23 Cdo 5184/2009, v případě dobrých mravů soutěže jde o zvláštní kategorii odlišnou od dobrých mravů jako takových a spjatou s principy poctivého hospodářského a obchodního styku. Soutěžení na trhu připouští určitou míru agresivity, avšak ani zde se nelze dopouštět jednání, které je ve vztahu k ostatním soutěžitelům zákeřné, podvodné či parazitující nebo předstupuje před spotřebitele a zákazníky s klamavými reklamami či balením a značením výrobků.

Městský soud v Praze neshledal opodstatněnými tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je založeno na neúplném zjištění skutkového stavu, vybočuje z mezí volného správního uvážení a je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Jedinými skutkovými zjištěními, která jsou pro vydání napadeného rozhodnutí relevantní, byla zjištění o existenci napadených ochranných známek, rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 a obsahu tohoto soudního rozhodnutí. Z těchto zjištění správní orgány obou stupňů při rozhodování ve věci samé vyšly, a proto jim nelze vytýkat, že skutkový stav zjistily neúplně. Námitka, že napadené rozhodnutí vybočuje z mezí volného správního uvážení, je zcela lichá, protože při aplikaci § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách se správní uvážení vůbec neuplatňuje. Nastane-li situace předvídaná v hypotéze tohoto zákonného ustanovení, nemá Úřad průmyslového vlastnictví žádný prostor pro správní uvážení, jak dále postupovat – zákon jednoznačně stanoví, že v takovém případě je povinen ochrannou známku zrušit. Napadené rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je možné bez obtíží seznat, na základě jakých úvah orgán rozhodující o rozkladu přisvědčil závěru správního orgánu prvního stupně o nedůvodnosti návrhů žalobce na zrušení napadené ochranné známky. Správní orgán rozhodující o rozkladu se tedy ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že výrok žalobcem předloženého rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 na užívání napadených ochranných známek nedopadá, neoznačuje jejich užití pro zapsané výrobky a služby za nedovolené soutěžní jednání, a proto na jeho základě nelze napadené ochranné známky zrušit. S tímto klíčovým závěrem žalovaného správního orgánu se ztotožnil i Městský soud v Praze.

Nelze přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že se žalovaný při rozhodování v inkriminované věci dopustil nepřipustné moderace soudního rozhodnutí tedy namítaného rozsudku Vrchního soudu v Praze. Žalovaný závěry tohoto rozsudku nepřezkoumával ve

smyslu posuzování jejich správnosti či souladu se zákonem, ani je nijak nemoderoval, a ani nemodifikoval. Žalovaný si byl dobře vědom toho, že „*nemá pravomoc k rozhodnutí, zda určité jednání je či není nedovoleným soutěžním jednáním, neboť takový závěr může vyslovit právě jen soud*“, což také v napadených rozhodnutích výslovně deklaroval. Jeho povinností však bylo zjistit, zda předmětné soudní rozhodnutí skutečně označuje užití napadené ochranné známky ve vztahu k chráněným výrobkům nebo službám za nedovolené soutěžní jednání. To ostatně připouští i sám žalobce.

Správní orgány obou stupňů při rozhodování ve věci samé nepochybně vyšly z toho, že napadené ochranné známky jsou (kromě jiných prvků) tvořeny též slovním spojením „MLADÁ FRONTA“ či zkratkou „Mf“, jejichž další užívání v názvu konkrétního periodika zakazuje osobě zúčastněné na řízení namítaný rozsudek Vrchního soudu v Praze. Nicméně žalovaný zjistil, že výrok namítaného rozsudku (ve světle závěrů obsažených v jeho odůvodnění) neoznačuje za nekalosoutěžní jednání *užití napadených ochranných známek* pro zapsané výrobky a služby, ale výlučně *užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „Mf“ v názvu i ve zkráceném názvu konkrétního periodika vydávaného osobou zúčastněnou na řízení*, shledal žalobcovy návrhy na zrušení napadených ochranných známek neoprávněnými. Závěrem, že předmětné soudní rozhodnutí vůbec nedopadá na *užívání ochranných známek* obsahujících slovní prvky „MLADÁ FRONTA“ či zkratkou „Mf“, žalovaný s použitím jiných slov, nicméně zcela zřetelně a srozumitelně, vyjádřil své přesvědčení, že podle namítaného rozsudku Vrchního soudu v Praze *není* užívání napadené ochranné známky pro zapsané výrobky či služby nedovoleným soutěžním jednáním. Námitka, v níž žalobce s poukazem na § 31 odst. 3 zákona o ochranných známkách vytká, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nezjistil a nestanovil, pro které výrobky či služby je užívání těchto označení nedovoleným soutěžním jednáním, je tudíž neopodstatněná. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí dovedl, že žalobcem předložený rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 na užívání napadené ochranné známky vůbec nedopadá, když neoznačuje její užití pro zapsané výrobky a služby za nekalosoutěžní jednání, z logiky věci ani nemohl v napadeném rozhodnutí uvést výčet výrobků či služeb, pro které je dle uvedeného soudního rozhodnutí užívání napadené ochranné známky nedovoleným soutěžním jednáním.

Pokud žalovaný konstatoval, že „*povinnost uložená soudem se vztahuje k užívání jmenovaných označení výhradně ve vztahu ke konkrétní tiskovině*“, není nepřipustným hodnocením výroku předmětného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze strany správního orgánu, jak tvrdí žalobce. Jedná se o pravdivé shrnutí obsahu výroku soudního rozhodnutí, který vskutku spojuje povinnost zdržet se užívání slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ s konkrétním periodikem označeným příslušným evidenčním číslem, resp. s názvem tohoto periodika. Na tomto místě je třeba uvést, že soud – na rozdíl od žalovaného – nepovažuje za zásadní to, že předmětný rozsudek Vrchního soudu v Praze ve výroku zmiňuje konkrétní periodikum, ale především tu skutečnost, že za nedovolené nekalosoutěžní jednání označuje výlučně užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ jakožto názvu určitého periodika. Tento závěr soud výslovně zopakoval na několika místech odůvodnění svého rozsudku: „*Pak ovšem uvedení na trh periodika s názvem, v němž je spojení Mladá fronta obsaženo, jednoznačně navozuje souvislost nově zaváděného týdeníku s deníkem.*“ „*....., pak volba názvu zahrnující spojení Mladá fronta pro nově na trh zaváděný týdeník znamená nepochybně snahu využít pro jeho snadnější prosazení na trhu známost deníku žalobce.....*“ „*Žalovaný nebyl nijak nucen pro svůj týdeník takový název*

(obsahující slovní spojení Mladá fronta či zkratku mf toto spojení jednoznačně evokující) zvolit, svým jednáním tak porušil stav dlouhodobě zde nastolený a dodržovaný oběma účastníky, jenž je založen na tom, že název Mladá fronta pro periodikum je oprávněně užívat žalobce.“ „Odvolací soud uzavřel, že žalovaný vytýkaným jednáním jednal v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť tím využil pro sebe známost označení Mladá fronta u veřejnosti jako názvu deníku a přisvojil si tak soutěžní výkony jiného,...“ „Pokud pak projevem jednání nekalé soutěže žalovaného je právě užití označení Mladá fronta či mf v názvu týdeníku, pak uložení povinnosti zdržet se tohoto jednání se jeví jako jedině možným prostředkem nápravy tím navozeného závadného stavu.“ Z citovaných vět je nade vší pochybnost zřejmé, že soud shledal nekalosoutěžní, zákonem reprobované jednání toliko v užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ či zkratky „mf“ v názvu daného periodika, a že za dostatečnou „sankci“ považoval uložení povinnosti osobě zúčastněné na řízení zdržet se dalšího jednání spočívajícího v užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ či zkratky „MF“ jako názvu jí vydávaného periodika.

Z citací namítaného rozsudku lze oprávněně předpokládat, že tytéž závěry by soud vyslovil i ve vztahu ke kterémukoliv jinému periodiku vydávanému osobou zúčastněnou na řízení, neboť neexistuje rozumný důvod, pro který by vytýkané jednání mělo být nekalosoutěžním pouze ve vztahu k jedinému periodiku a k jiným nikoliv. To ovšem nic nemění na tom, že Vrchní soud v Praze neoznačil za nekalosoutěžní jednání užití napadené ochranné známky jako takové. Z odůvodnění jeho rozsudku naopak výslovně plyne, že neměl nikterak v úmyslu omezit osobu zúčastněnou na řízení v jejím právu užívat napadenou ochrannou známku. Tento záměr soud zřetelně vyjádřil na str. 8 rozsudku v odstavci, na který právem poukazuje jak žalovaný, tak osoba zúčastněná na řízení (*„Pro úplnost považuje odvolací soud za nutné uvést, že nejde v tomto řízení o omezení žalovaného v jeho právu užívat obchodní firmu a ochranné známky – není nijak nutné, aby právě název tiskoviny žalovaného obsahoval slova Mladá fronta či jejich zkratku mf...“*).

Podle namítaného rozsudku Vrchního soudu v Praze je tedy nekalosoutěžním jednáním toliko užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ či zkratky „MF“ v názvu periodika MLADÁ FRONTA PLUS, popř. MF MLADÁ FRONTA PLUS, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, nehledě na formu grafického zpracování. Nikoliv však užití napadené ochranné známky obecně. Vzhledem k tomu, že napadená ochranná známka je kromě jiných prvků tvořena též slovním spojením „MLADÁ FRONTA“ či zkratkou „MF“, jistě nemůže být součástí názvu daného periodika, jiné jejich užití však zakázáno není. Osobě zúčastněné na řízení tak nic nebrání používat napadenou ochrannou známku na svých výrobcích nebo poskytovaných službách, a to včetně vydávaných periodik, či na jejich obalech, bude-li respektovat jedinou soudem uloženou povinnost, a sice že se nesmí jednat o *součást názvu* jí vydávaného periodika. I při takovém užití, tj. při užití na jiném místě než v názvu periodika, bude napadená ochranná známka nepochybně způsobilá plnit svou základní funkci uvedenou v § 1 zákona o ochranných známkách, tj. umožní spotřebitelům odlišit výrobky osoby zúčastněné na řízení od výrobků nebo služeb jiných soutěžitelů.

S ohledem na uvedené skutečnosti je zřejmé, že Městskému soudu v Praze nezbylo než přisvědčit závěru žalovaného, že namítaný rozsudek Vrchního soudu v Praze nelze vykládat tak, že v rozporu s pravidly hospodářské soutěže je užívání jakékoli ochranné

známky osoby zúčastněné na řízení obsahující slovní prvky „Mladá fronta“ či „MF“ pro periodika.

Jedinou rozhodnou skutečností při posuzování důvodnosti návrhu na zrušení ochranné známky podaného podle § 31 odst. 2 a 3 zákona o ochranných známkách je to, zda podle soudního rozhodnutí, o které se návrh opírá, je užití napadené ochranné známky nedovoleným soutěžním jednáním, a popř. v jakém rozsahu. To, zda osoba zúčastněná na řízení konkrétní periodikum stále vydává, či zda dobrovolně splnila soudní výrok, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní, stejně jako datum zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s uplatněným rozkladovým důvodem žalobce, že každý soudní výrok ze žaloby na porušení práva, tj. žaloby na plnění, vychází z konkrétního skutku, v daném případě pak ze závadného užití konkrétního označení v hospodářské soutěži, musel soud tuto námitku rovněž považovat za neodůvodněnou. Žalovaný se touto rozkladovou námitkou zabýval, poukázal na přípustnost určovací žaloby, je-li dán naléhavý právní zájem na určení. Tím popřel tvrzení žalobce, že se v inkriminované věci nemohl domáhat určovacího výroku, ale mohl žalovat výhradně na plnění. Žalovanému, jakož i Městskému soudu v Praze jistě nepřísluší posuzovat vhodnost žalobního petitu, který žalobce uplatnil v řízení, jež vyústilo ve vydání rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 z hlediska cíle, jehož žalobce hodlal v tomto řízení dosáhnout. Nepopíratelnou skutečností však je, že výrok soudního rozsudku v řízení, jehož předmětem je posouzení toho, zda je určité jednání nesoutěžním či nikoliv, může znít zcela jinak, než zní výrok předmětného rozsudku Vrchního soudu v Praze.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2015, č. j. 10 As 100/2014 – 120, vzhledem k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů zpravidla nelze spatřovat ustálenou správní praxi Úřadu průmyslového vlastnictví v posuzování konkrétních ochranných známek. Tato praxe však může spočívat v ustálených postupech a metodách, jež Úřad průmyslového vlastnictví při jejich posuzování používá. I za této situace ovšem musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyloučeno.

Pokud se žalobce rozsudku Krajského obchodního soudu v Brně č. j. 11 CmS 245/96-104 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 4 Cmo 744/2000-152 s tvrzením legitimního očekávání obdobného rozhodnutí, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Namítaný rozsudek Krajského obchodního soudu v Brně neuložil žalované straně povinnost zdržet se užívání určitého označení toliko v názvu určitého periodika, jako tomu bylo v případě namítaného rozsudku Vrchního soudu v Praze, ale měl mnohem širší dopad – uložil žalované straně povinnost zdržet se (jakéhokoliv) označování svého zboží slovem „BLASTRAK“, a to jak na tomto zboží, tak i na obalech a všech souvisejících

reklamních a jiných materiálech. Uložení takové povinnosti žalované straně zcela znemožnilo jakékoliv užití její ochranné známky ve znění „Blastrak Morava“ ve vztahu k jí produkovánému zboží. Vzhledem k tomuto zásadnímu rozdílu mezi výrokem namítaného rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 a výrokem rozsudku Krajského obchodního soudu v Brně č. j. 11 CmS 245/96-104 je neopodstatněná také námitka, v níž žalobce vytýká žalovanému porušení zásady legitimního očekávání a nerespektování předchozí správní praxe. Rozhodnutí žalovaného ve věci ochranné známky „Blastrak Morava“, nezakládá závaznou správní praxi, kterou by byl žalovaný povinen respektovat při vydání napadeného rozhodnutí, neboť vychází ze zásadně odlišného soudního rozhodnutí, než které předložil žalobce v nyní projednávané věci, a z téhož důvodu nemohlo založit legitimní očekávání žalobce, že při posouzení jeho návrhů na zrušení napadené ochranné známky rozhodne shodně, jako rozhodl ve věci ochranné známky „Blastrak Morava“. Rozhodnutí žalovaného v tomto bodě je zcela v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho rozsudku č. j. 10 As 100/2014 – 120.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že mezi účastníky řízení není spor o skutkové okolnosti této věci, ale jde o spor ohledně interpretace a aplikace ustanovení § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Žalobce zastává názor, že pokud bylo rozhodnutím obecného soudu konstatováno, že došlo k nekalému soutěžnímu jednání, kdy soud rozhodl, že žalovaná společnost Mladá fronta je povinna zdržet se užívání označení „Mladá fronta“, popř. zkratky „MF“, v názvu periodika MLADÁ FRONTA PLUS, popř. MF MLADÁ FRONTA PLUS, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, pak je to tedy důvod podle zákona podle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách ke zrušení napadené ochranné známky, a to pro v tom rozsahu v jakém žalobce navrhoval, tedy zjednodušeně řečeno ohledně vydavatelské činnosti, publikací a dalších tiskovin.

Městský soud v Praze v inkriminované věci se ztotožnil s právním názorem žalovaného, který měl naopak za to, že je třeba při postupu podle § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách respektovat výrok obecného soudu v tom smyslu, že ten se týká jednoho jediného zcela konkrétního periodika, a že tedy nezahrnuje, nebo se netýká se vydavatelské činnosti, či vydávání tiskovin obecně, k čemuž soud poukazuje i na to, že použití názvu „Mladá fronta“, popř. „MF“ bylo zapovězeno konkrétně pro název, popř. zkrácený název onoho konkrétního periodika. Takže namítaný rozsudek Vrchního soudu v Praze podle názoru žalovaného nepředstavuje právní podklad pro to, aby napadenou kombinovanou ochrannou známkou č. 266094 ve znění „mf plus, MLADÁ FRONTA, TÝDENÍK PRO LIDI S NÁZOREM“, byla tedy zrušena. Soud se s touto argumentací žalovaného v podstatě ztotožnil, máje ji za správnou a přiměřenou účelu a smyslu § 31 odst. 2 zákona o ochranných známkách a žalobcovi námitky tedy v tomto smyslu neakceptoval. Podle názoru soudu se v napadeném rozhodnutí předseda Úřadu průmyslového vlastnictví s tou záležitostí vypořádal dostatečně srozumitelným a přezkoumatelným způsobem a z rozhodnutí je zřejmé, z jakých důvodů rozkladu nevyhověl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí.

Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Rozhodnutí o nepřiznání náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V inkriminované věci soud jí žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. listopadu 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová